

**CAT
LADY
MACSKAHÖLGY**

**DAWN
O'PORTER**

**CAT
LADY
MACSKAHÖLGY**

**DAWN
O'PORTER**

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Dawn O'Porter: *Cat Lady*
First published in 2022 by HarperCollins Publishers Ltd.
London, UK

FORDÍTOTTA
Mester Yvonne

SZERKESZTETTE
Böröczki Tamás

BORÍTÓTERV
Claire Ward
HarperCollins Publishers Ltd

ISBN 978-963-636-822-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Dawn O'Porter 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Mester Yvonne 2026

Ajánlom ezt a könyvet Szimatnak, Ninunak, Tikunak, Minunak, Vadvirágnak, Halacskának, Ropinak, Suskának, Lilunak, Krumplinak, Mircinek, Boonak és mindazon állataimnak, akikkel még csak ezután fogok találkozni, ám akik kétségkívül ugyanannyi örömet hoznak majd az életembe, mint ti, valamennyien. Rövid, de annál tökéletesebb éleetek volt – példa mindannyiunk számára, hogyan is kell élni: tiszta szeretettől vezérelve.

(Hasonlóképp említésre érdemes Daisy, a teknős, valamint az összes kacska, liba, illetve a családtagok, barátok macskái és kutyái, akiket az évek során „kölcönvettem”. Különösképp Gofri, Caroline macskája, aki megszabadított az egerektől. Ő valószínűleg legenda volt.)

És nincs olyan, hogy „csak egy állat”.

Mindenkinek megvan a maga szerepe...

ELSŐ RÉSZ

Anya

9

MÁSODIK RÉSZ

Karrierista nő

105

HARMADIK RÉSZ

Bestia

213

NEGYEDIK RÉSZ

Feleség

253

ÖTÖDIK RÉSZ

Macskahölgy

295

ELSŐ RÉSZ

Anya

A nyolcadik születésnapomra anyám sütött nekem egy tortát. Akkoriban már nagyon törekeny, egészen vékonyka volt. De sokat jelentett számára, hogy megsüsse azt a tortát. Három barátomat hívhattam meg a zsúrra. A húgom, Liz is ott volt. A zsúr a kertben, egy kis felfújható medence és egy spricnis locsoló körül zajlott, mely utóbbin átrohángálhattunk. Jó kis móka volt; emlékszem, mennyit neveltünk azon a napon, mert nem volt szokás ennyit nevetni nálunk. Apám egy kerti széken ült a teraszon, és újságot olvasott. Időnként odadünnyögött valamit – hogy „Csendesebben” vagy „Ne visítsatok már”. Úgy tettem, mintha meg sem hallanám, és tovább játszottam a barátaimmal meg a húgómmal a vízben. Milyen sok öröm is rejlik olykor a legegyszerűbb dolgokban!

Anya – a tortával a kezében – kijött a kertbe. Nem volt valami nagy sütisütőmester, de – hiába voltam még gyerek – éreztem, hogy ezúttal minden mást félretett, hogy különlegessé varázsolja a születésnapomat. Mert ő volt az anyám – és az anyák ilyenek.

Nagyon szép, lila ruhát viselt – különleges megtiszteltetésben részesültem, mert tudtam, milyen beteg, mégis kicsinósította magát miattam. Elkezdte énekelni a „Boldog szülinapot”-dalt, majd elindult felém a tortával. Mi, gyerekek, köré gyűltünk, és együtt énekeltünk. Apám a helyén maradt.

Miután elfújtam a gyertyákat, anya felszeletelte a tortát. Miután egy szeletet a tányéromra helyezett, nem tartottam meg magamnak, hanem odavitettem apámnak. Mindennél jobban akartam, hogy rám nézzen, és mondjon valami kedveset. Azt akartam, hogy boldog születésnapot kívánjon, és dicsérje meg anyát, amiért olyan finom tortát süített. Remegő kézzel nyújtottam át neki a tányért. Meg is billent, a torta lecsúszott, és összemaszatolta a szürke kardigánját. Felpattant, és tudtam, hogy a születésnapomnak vége.

– Nézd, mit műveltél, te kis hülye! – üvöltötte.

– Ugyan már, David! Hiszen ma van a születésnapja – próbálta jobb belátásra bírni anyám.

Apám dühének azonban semmi sem állhatott útjába. Lerángatta magáról a drágalátos kardigánját, a földre hajította, majd kiviharzott a kertből. Anyám kénytelen volt felhívni a barátaim szüleit, hogy jöjjenek értük.

De nem is ez maradt meg leginkább bennem. Hanem ahogy anya, Liz és én ott ülünk hármásban, és a szülinapi tortát majszoljuk. Csokis lett az arcunk, cukormázaz a kezünk. Anya újra meggyújtotta a gyertyákat, hogy elfújhassam őket, és kívánhassak valamit. Azt kívántam, hogy mi hárman együtt maradjunk, mindörökre.

Pontosan hét órára érek a főutcai metodista templomba. Nem is tudom, miért jöttem ide, vagy mit akarok majd elmondani.

A csoportvezetőn kívül öten ülünk a teremben: egy férfi, három nő és én. A férfi nagyon magas, sovány, kopasz, és tetoválások borítják a bőrét. Egyáltalán nem olyan embernek tűnik, aki efféle csoportokba járna. Azon tűnődöm, vajon eltévesztette-e a termet, és igazából az indulatkezelő csoportba készült. Tetovált kígyó tekeredik a nyaka köré, és nem könnyű úgy ránézni, hogy közben ne ráncoljam a homlokom. Szerencsére elég sok a botox a homlokomban, így nem látszik.

Az egyik nő úgy fest, mintha egy gyerekkönyv szereplője lenne. Túlságosan karikatúraszerű, semhogy igazi legyen. Sápadt, öregnek tűnik – de inkább úgy, mintha jelmezt viselne, és csak öregasszonynak volna öltözve. Mintha maga a puszta ébrenlét lenne a legnagyobb teljesítménye; mintha a fáradtság jobban megöregítette volna, mint maguk az évek. Sok réteg ruha van rajta – kalap, sál –, de nehéz megkülönböztetni az egyes darabokat, mert mind egyforma mohazöld színű. Nadrágjára vastag, hosszú szárú zoknit húzott, a cipője

pedig inkább papucsra emlékeztet. Felsőtestén számtalan réteg: pulóver, kardigán, ing... Nincs hideg odakint, de úgy képzem, hogy mindennap így jár-ke. Két keze összekulcsolva hever a combján. Ha nagy ritkán felnéz, hatalmas, barna őzikeszeme próbál magába szippantani egy kis fényt elnehezült szemhéja alól. Mintha valaki más is lakozna benne – nem tudom, vajon ő maga tisztában van-e ezzel...

A másik nő fekete bőrű, és rózsaszín ruhát visel. Kekszet eszik a zacskóból, és időnként letöröl egy-egy könnycseppet az arcáról. Teljesen belefeledkezett a saját világába, és szöges ellentéte a zöld ruhás asszonynak. Az ő boldogsága pusztá külsőség. Ha az ember elmenne mellette az utcán, azt hihetné, vidám, mert élénk színű ruhát visel, és szemmel láthatóan törődik a megjelenésével. De a könnyes szeme és a nassolás mint pótcselekvés másról árulkodik. Derűje nyilván csak álarc – különben ugyan mit keresne itt?

Van még egy fiatalabb nő, harminc körülnek saccolnám. Talán indiai származású – nagyon szép, divatosan öltözik, haja tökéletesen elrendezve, sminkje hibátlan, mintha valami Instagram-videóból leste volna el. Biztos jó kis követőtáborra van a közösségi médiában, melynek kiöntheti a lelkét. Vagy egy csapat Y generációs barátja, akiket úgy neveltek, hogy bátran beszéljék csak ki az érzéseiket. De nem szabad ítélnem – hiszen épp ez a csoport lényege. Legalábbis a szórólap szerint.

A csoportvezető alacsony, fehér bőrű, ötvenes éveiben járó nő; szép, kék szoknyát és egy csinos kis rövid pulóvert visel. Helyet foglal, és elindítja a terápiás ülést.

– Nos, ha mindenki kényelembe helyezte magát... Én Tiana vagyok, a csoport facilitátora. Azért vagytok itt, mert elveszítettetek valakit, aki nagyon különleges volt számotokra. Egy háziállat elvesztése valóban megrázó élmény lehet, és mindaz, amit most éreztek, teljesen normális és helyénvaló. Szőrös kis barátainkat ugyanúgy szeretjük, mint a családtagjainkat. Ha elveszítjük őket, éppúgy összetörik a szívünk, mintha egy embert veszítenénk el. Azért vagyok itt, hogy segítsék nektek feldolgozni a gyászotokat. Ez egy biztonságos tér, ahol kifejezhetitek magatokat; itt nem ítélkezünk, hanem mindannyian támogatjuk egymást. Ebben a helyiségben nem kell megtagadnotok magatoktól sem a dühöt, sem a büntudatot, sem a fájdalmat.

A fekete nő bólogat, miközben szüntelenül folynak a könnyei, bár minden más külsőség rajta ellentmond ennek. Az a benyomásom, hogy nem most jár itt először. A zöld ruhás asszony intenzíven a padlót bámulja – mintha félne megmozdulni, nehogy megostromolja a szomorúság. A férfi remeg, valószínűleg ez történik vele, ha megpróbál egy helyben maradni. A fiatal nő úgy tesz, mintha kikapcsolná a telefonját, de közben üzenetet küld. Ismerem ezt a mozdulatot a kollégáimtól.

– A legtöbbiteket már ismerem; de azt javasolnám, menjünk körbe, és mindenki mondja el, kiről szeretne megemlékezni. Kezdhetjük rajtad a sort, Ada?

Ada bizonyára a rózsaszín ruhás hölgy. Gyorsan befejezi a keksz – Crawford Custard Creams – rágcsálását, lenyeli, és megszólal. Nem siet.

– Ada vagyok, és már harmadszor járok itt. Egy hónapja halt meg a cicám, Mrs. Jones. A karjaimban érte a halál – ezért hálát adok az égnek. Az férjem öt éve elhagyott; a fiam még velem él, de lassan ő is elindul majd a saját útján. Tudjátok, nincs elég önbizalma...

A tetovált férfi bólogat.

– Ő is fájlalja Mrs. Jones távozását? – kérdezi Tiana.

Ada a tenyerével törli le könnyeit.

– Igen, bár nem vallja be. Azt mondja, vegyek egy másikat macskát; de én még nem vagyok képes rá. Szerinte örült vagyok, hogy ennyire kikészültem miatta, de ha egyszer így érzek...

– Ez gyakori probléma a háziállatok elvesztése kapcsán. Mások úgy gondolják, könnyedén pótolhatjuk az állatokat, de sokan nem így vannak vele. Mondtad neki, hogy ne beszéljen így?

– Igen, mondtam. De ő csak azt szajkózza, hagyjam abba a búslakodást. Azt hiszem, az a baja, hogy jobban siratom a macskát, mint az apját, amikor elköltözött, és... – Ada szava itt elakad.

Mind várjuk a folytatást.

– És igaza van – mondja ki végül.

Húha... Ez elég komoly beismerés; Tiana arca rezzenéstelen. Úgy tűnik, ez valóban olyan tér, ahol bármit kimondhat az ember.

Vagyis *majdnem* bármit. Ami engem illet, én nem óhajtok beszélni. A szórólapon is az állt: nem muszáj, ha nem akarod...

– Az állatoktól egészen különleges szeretetet kapunk – folytatja Tiana. – Egyfajta határtalan hűséggel ragaszkodnak hozzánk. Nem vitatkoznak, és nem éreztetik velünk, hogy rosszak vagyunk. Nem bizony!

– Nem horkolnak, nem isznak, és azzal sincs gond, hogy nem használják a vécékefét! – vág közbe Ada.

– Igen, többnyire az egész életük arról szól, hogy boldoggá tegyenek minket. És ezért nem szokatlan, hogy jobban hiányoznak, mint a bonyolult emberi kapcsolatok.

– Bonyolultak, az egyszer biztos. Neki legalábbis elég bonyolult lehetett annyi nővel boldogulnia – mondja Ada, és újabb kekszet vesz elő.

Tiana a kígyótetoválásos férfi felé fordul.

– Greg, te hogy vagy ezen a héten?

– Szarul.

– Kifejtenéd bővebben?

– Nem bírom feldolgozni. Nem bírok továbblépni – Greg elsírja magát. – Ő nem csak egy kígyó volt...

Önkéntelenül köhintek egyet. Ez a mondat váratlanul ért. De hát egy háziállat az háziállat. (Nem mintha nekem nem lenne tetoválásom Galamb cicámról a nyakamon.) Nyilván nagyon szerette azt a kígyót.

– Úgy tűnik, valami egészen különleges kötelék volt köztetek – mondja Tiana rendíthetetlen nyugalommal.

– Én nagyon stresszes pasi vagyok – mondja Greg. Nem meglepő. Már a külseje is arról árulkodik, hogy sík ideg. – Allergiás vagyok minden szőrös állatra. Volt egyszer egy egerem, az is kiváltotta. De közben az állatok segítenek is

rajtam, tudják? Megnyugtatnak. Az, hogy egy másik szív is dobog körülöttem, azt jelenti, hogy nem vagyok egyedül. A csajoknak nem kellek. Ugyan ki mutatna be egy ilyen pasit az anyjának?

Körülnézek, és senki sem csóválja a fejét.

– Tudom, a kígyók nem épp az érzelmességükről híresek, de ő mindig olyan izgatott lett, amikor odamentem hozzá. Ha kivettem a terráriumból, rám tekeredett, és ez egyszerűen jó érzés volt nekem. Hogy valaki vágyik a társaságomra. Ugyan ki vágyrna egy ilyen lúzerre? – bök magára.

Folyamatosan ostorozza magát. Szégyenkezik, amiért itt van; szégyenkezik, hogy sír. Szégyenkezik, hogy így érez egy kígyó iránt.

– Nem akarok ilyen lenni. Olyasvalaki, akinek csak egy kígyó jut. De hát ilyen vagyok, és kész. Nem találom meg a hangot az emberekkel, és ők sem találják meg a hangot én velem.

– Nos, most itt vagy velünk. És mi mindannyian megértünk téged. Igaz? – fordul Tiana a csoporthoz.

Vegyes reakciók érkeznek. A zöld ruhás nő csak bólint, Ada viszont lelkesen helyesel: „Teljes mértékben!” Én próbálok elővenni a legszebb mosolyomat. A fiatal nő csak bámul rá, szerintem Greg tetoválásait nézegeti.

– A szeretet az szeretet – mondja Ada, és újabb kekszet majszol el, majd Gregnek is odanyújt egyet. A férfi egy falásra bekapja, de azonnal megbánja, és egy örökkévalóságig rágja, mire végre lenyeli.

– A fiam meleg – folytatja Ada. – Az apja nem bírta elfogadni; de nekem mindegy, kit szeret, csak találjon valakit, akivel összeillenek.

– Én nem vagyok meleg – vágja rá Greg védekező gesztussal.

– Nem úgy értettem. Csak hogy szeretted azt a kígyót, nem? A szeretet az szeretet. Ennyit akartam mondani.

– De hát én nem csináltam semmi fura dolgot a kígyómmal – mondja Greg, teljesen félreértve Ada szavait.

Tiana érezhetően tovább akar lépni – tisztában vagyunk vele, hogy ez a legjobb megoldás.

– Na és, Martha, te hogy vagy ma? – fordul a zöld ruhás nő felé. Ő sokáig hallgat, ami mindannyiunk számára kínos. Csak Ada ropogtatása töri meg a csendet.

– Mikor is történt? – sürgeti Tiana.

Martha lassan felemeli az állát – mintha valaki zsinóron húzná felfelé a fejét.

– Hat hónapja. Még mindig kirakom neki az ételt minden reggel. Estére megromlik, úgyhogy ki kell dobom, mégis minden áldott nap megteszem.

Most nem lenne helyénvaló megjegyeznem, mekkora pazarlás ez, hiszen ő is tisztában van vele. A feje ismét lecsuklik, mintha közben már a bábmester is elfáradt volna.

– Párnát teszek magamra, mikor lefekszem, mert mindig rajtam aludt, és nélküle, a súlya nélkül, egyszerűen nem jön álom a szememre – mondja Martha földre szegezett tekintettel, kerülve a szemkontaktust.

Várunk, hátha mond még valamit, de úgy tűnik, ennyire futotta az erejéből. Valamiféle féltékenységgel vegyes lemondás árad belőle. Nem most jár itt először, de még nem áll rá készen, hogy többet osszon meg velünk.

Tiana jó szakmai érzéssel lendíti tovább a beszélgetést.

– Sokszor épp a megszokást hiányoljuk leginkább. Azokat a kis állandóságokat, amelyeket talán már természetesnek vettünk, és megvisel minket az elvesztésük.

Ezután a csinos fiatal nő felé fordul.

– Téged hogy hívnak?

– Nicole.

– És kire emlékszel ma?

– Öhm... anyám kutyájára. Meghalt, és most nem akarok hazamenni, mert már nem lesz ugyanolyan. Rovernek hívták.

– Ó, sajnálom... Képzem, milyen nehéz, hogy a családi otthon immár nem ugyanolyan többé.

Nicole bólint.

– Még tinédzser voltam, amikor Rover hozzánk került. Félek hazamenni; egyszerűen nem tudom elképzelni anyám házat nélküle.

Kedvesnek tűnik. Meglep, hogy itt van, de a gyász már csak gyász. És milyen furcsa egy Rover nevű kutyáról halani. Olyan közhelyes név, mégis olyan kevés van már belőle.

– Van valami különösebb oka, amiért ma eljöttél?

– Talán, hogy tippetet kapjak, hogyan beszéljek erről anyámmal. Nagyon kiborult. Persze én is. Nagyon, nagyon kiborultam, de anya... tudjátok... ő vigasztalhatatlan.

– Nagyon kedves tőled, hogy meg akarsz találni a megfelelő szavakat, amelyekkel segíthetsz rajta. Biztos vagyok benne, hogy ez a csoport támogat majd. És végül hozzád is eljutottunk – fordul felém Tiana. – Hogy hívnak?

– Mia vagyok. Mia, a nevem Mia, és negyvenöt éves vagyok – mondom, és elpirulok, amikor rádöbbenek, hogy semmi szükségem nem volt az életkoromat is megemlíteni.

– És te kit idézel fel ma?

Számtalan válasz suhan át az agyamon. Könnybe lábad a szemem, mintha tudná, hogy segítségre van szükségem. Fogalmam sem volt róla, mi történik itt ma, vagy hogy hányan leszünk. Azt hittem, talán megbújhatok egy nagyobb csoportban, és nem kell majd megszólalnom. Egyszer voltam az Anonim Alkoholisták gyűlésén, ahol vagy száz ember ült, és mindenki a színpadot bámulta. Azt reméltem, most is ilyen lesz. Úgy tűnik, a háziállat-gyászolók sokkal szűkebb kört képviselnek, mint a piások.

Hallgatok egy darabig, de senki sem sűrget.

– Szánj csak rá annyi időt, amennyire szükséged van – mondja Tiana.

Lassú tempóban lélegzem, mélyen beszívom a levegőt. Most hazudjak? Vagy mondjam el az igazat? Nem akarom, hogy furcsának tartsanak. Úgy tűnik, a teremben kongó csend és mozdulatlanág irritálja Greget. Egyre hangosabban veszi a levegőt, érezhető, ahogy halmozódik benne a feszültség. Aztán egyszer csak kitör.

– Ő nem csak egy kígyó volt! – üvölti, majd felpattan, felkapja a székét, és a falhoz vágja.

– Senki sem mondta, hogy ő csak egy kígyó volt, Greg. Kérlek, vedd fel a széked, és ülj vissza – mondja Tiana higgadtan.

– Akár meg is ölhetném magam! Ugyan mi értelme van bárminek is?

– Ne mondj ilyet! Ne beszélj így! – szól Ada, miközben beleteszi a kekszet a táskába; talán, hogy megóvja.

De Greg teljesen elveszíti a kontrollt. Mindenki feláll, ő pedig sorra az összes felszabadult széket falhoz csapja. Nicole kiszalad a teremből. Martha is elslattyog a bő, zöld ruhájában. Ada nyugodtan beszél Greghez, félelem nélkül, szeretettel. Tiana folyamatosan azt ismételteti: „Csitt, csitt.”

Én csak bámulok. A legnyersebb érzelmi megnyilvánulás szemtanúja vagyok. Nem érzem fenyegetőnek, nem félek tőle. Greg szíve összetört, és ő így vezeti le a fájdalmát. Nem akar bántani minket. És én sem azért vagyok itt, hogy ítélkezzem. Már hogy is tehetném? Hiszen meg sem halt a macskám...